

РЕШЕНИЕ

№ 25362

гр. София, 23.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1211** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 268, ал. 1, във връзка с чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на С. К. Б., ЕГН [ЕГН] адрес: [населено място], [улица] срещу решение № ПИ-7 от 12.01.2026 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № С250022-137-0006268/22.12.2025 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП - С., в частта, с която е прието, че дължимата глоба по Електронен фиш № К5902381/19.05.2022 г. е в размер на 800,00 лв.

В жалбата се излагат доводи, че оспореното решение е издадено в противоречие с материалноправните разпоредби. Поддържа се, че както решението, така и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/, са незаконосъобразни, необосновани и издаден при съществено нарушение на процесуалните правила. Поддържа се, че при наличие на официален удостоверителен документ, издаден от компетентен орган, който не отчита съществуването на електронен фиш два месеца след издаването му, административният орган не можел години по-късно да третира същия като изискуемо публично вземане, без да установи по безспорен начин причините за това несъответствие. Неправомерно органите по приходите приемали, че глобата от 800 лв. е дължимо публично вземане и отказва да я коригира, без да докаже наличие на първи влязъл в сила електронен фиш. Поради гореизложените съображения се претендира отмяна на оспореното решение и на потвърдения с него акт и действия на публичния изпълнител. Алтернативно е заявено искане съдът да измени административният акта, като определи санкцията по ел. фиш в размер на 400 лев, поради липса на доказана повторност и да прекрати изпълнението за сумата

над 400 лева.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се явява лично, като поддържа жалбата и изложените в нея доводи за незаконосъобразност на оспорения акт. Не претендира заплащането на разноски, но прави възражение относно претендираните от страна на ответника разноски.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП С., чрез юрк. П., оспорва жалбата. Намира, че оспорения акт е законосъобразен, като препраща към мотивите на обжалвания акт. Претендира разноски по делото, съобразно представен списък.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не взема отношение по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70-ти състав след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Липсва спор по факти по делото, като се установява, че спрямо жалбоподателят е образувано изпълнително дело /ИД/ №[ЕИК]/2017 г. за установени и изискуеми публични задължения. Издадено било Съобщение за доброволно изпълнение /СДИ/ с изх. № С180022-048-0049068/02.02.2018 г., връчено на лицето на 12.12.2025 г.

Във връзка образуваното изпълнително дело от страна на С. К. Б. е постъпило възражение с вх. № С250022-000-0770312/18.12.2025 г. на основание чл. 171, ал. 1 от ДОПК за изтекла давност за задълженията по изпълнителното дело.

В отговор на същото, с Разпореждане с изх. № С250022-137-000626.8/22.12.2025 г., издадено от П. С. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., на основание чл. 225, ал. 1, т. 7, във връзка с чл. 168, т. 3 и чл. 171, ал. 1 от ДОПК, е прекратено поради изтекла погасителна давност събирането на част от публичните вземания в размер на 45,47 лв., от които 21,00 лв. главница и 24,47 лв. лихва, представляващи задължения за фонд ДЗПО по данъчна декларация № 220021503214924/15.04.2015 г.

На основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК, е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. № С240022-105-0249405/11.06.2024 г., с което към изпълнителното производство е присъединен публичен вискател - Главна дирекция Национална полиция - СДВР /фонд за безопасност на движението/, за следните вземания: глоба по Електронен фиш № К5902381/19.05.2022 г. в размер на 800,00 лв.

С разпореждането, на основание чл. 225, ал. 1, т. 7, във връзка с чл. 168, т. 3 и чл. 82, ал. 3 от ЗАНН, публичният изпълнител прекратява поради изтекла погасителна давност и събирането на задължение в размер на 300,00 лв., представляващо глоба по Наказателно постановление № 938/20.03.2018 г. Със същото публичният изпълнител е отказал да признае за погасени по давност публични задължеше в размер на 800,00 лв., представляващи глоба по Електронен фиш № К5902381/19.05.2022 г. издаден от Главна дирекция Национална полиция - СДВР, влязъл в сила на 06.03.2024 г.

Срещу Разпореждане с изх. № С250022-137- 0006268/22.12.2025 г., издадено от П. С. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., в частта му с която е прието, че дължимата глоба по Електронен фиш № К5902381/19.05.2022 г. е в размер на 800,00 лв. от страна на С. Б. е подадена жалба с вх. № Ж-22-1722/ 29.12.2025 г. по административен ред, като от своя страна директора на ТД на НАП – С., същата е оставена без уважение, като неоснователна.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване пред съда

административен акт и след като е осъществено обжалване по административен ред, съобразно изискванията на чл. 197, ал.1 ДОПК.

По основателността на жалбата:

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 от АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган и в кръга на законоустановените му правомощия по чл. 267 от ДОПК. Решението е издадено в производство по обжалване на Разпореждане с изх. № С250022-137- 0006268/22.12.2025 г., издадено от П. С. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., в частта му с която е прието, че дължимата глоба по Електронен фиш № К5902381/19.05.2022 г. е в размер на 800,00 лв. и е отказано да бъде прекратено изпълнителното дело, в тази му част, поради изтекла погасителна давност. Решението е издадено в писмена форма, след обсъждане на наличните в преписката писмени доказателства и оплакванията на лицето, подало жалбата пред решаващия орган. Обжалваното по административен ред разпореждане също е издадено от компетентен орган - публичен изпълнител в компетентната Териториална дирекция на НАП - С., определена съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК, и в рамките на правомощията му по чл. 215, ал. 3, във вр. ал. 1, т. 1 от ДОПК. Същото е издадено в предвидената писмена форма и съдържа изискуемите реквизити.

Решението отговаря на изискването за форма, като в същото са посочени правни и фактически основания за издаването му. При издаване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят неговата отмяна на процесуално основание.

По отношение съответствието на разпореждането за разпределение с материалноправните разпоредби следва да бъде отбелязано следното:

Доколкото се касае за публични вземания, законосъобразното разпределение на постъпилите вследствие от принудителното изпълнение суми следва да бъде извършено съгласно реда, регламентиран императивно от нормите на чл. 219, ал. 1 от ДОПК и чл. 169 от ДОПК.

В разпоредбата на чл. 266, ал. 1 ДОПК е посочено, че всяко действие на публичния изпълнител може да бъде обжалвано от длъжника или вискателя пред Териториалния директор на съответната териториална дирекция на НАП, а в разпоредбата на чл. 267 от ДОПК са визирани правомощията на решаващият орган по повод подадена жалба срещу действия на публичен изпълнител. Самото принудително изпълнение е регламентирано в Глава двадесет и пета на ДОПК от ДОПК. Съгласно чл. 162 от ДОПК, държавните и общинските вземания са публични и частни, като публични са държавните и общинските вземания по т. 1 на чл. 162, ал. 1 от ДОПК за данъци, включително акцизи, както и мита, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета. По силата на чл. 163, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон е предвидено друго от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите. От своя страна, в съответствие с чл. 209, ал. 1 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. По аргумент от чл. 209, ал. 2 от ДОПК принудително изпълнение се предприема въз основа на изпълнителни основания, подробно посочени в нормата на този текст, ревизионен акт, независимо дали е обжалван, декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, актовете по чл.

106 и 107, независимо дали са обжалвани, решение, издадено от митническите органи, независимо дали е обжалвано, влязло в сила наказателно постановление, влезли в сила решения, присъди и определения на съдилищата, както и решения на Европейската комисия, на Съвета на Европейския съюз, на Съда на Европейските общности и на Европейската централна банка, разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано, разпореждане по чл. 211, ал. 3, независимо дали е обжалвано.

Повдигнатия пред съда правен спор и неговото решаване всъщност изискват да бъде отговорено на основния спорен въпрос по делото, а именно налице ли е влязло в сила изпълнително основание и изтекла ли е абсолютната погасителна давност, уредена в разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, по отношение на публичните задължения в размер на 800 лева, представляващи глоба по Електронен фиш № K5902381/19.05.2022 г.

Според жалбоподателя доводите за недължимост на вземането са във връзка липса на материалноправните предпоставки за издаването на ЕФ - липса на основание за издаване на ЕФ, липса на повторност на нарушението и невръчването на ЕФ. Така наведените доводи за незаконосъобразност на оспорения акт по посочените от страна на жалбоподателя твърдения относно наличието или не на материалните предпоставки за издаване на ЕФ в условията на повторност, са неотнормисими в настоящото производство. В тази връзка, правилни са изводите на органите по приходите, че не е от компетентността на публичният изпълнител да определя и променя размерът на вземането.

Следва да се посочи, че присъединено по реда на чл. 217, ал. 2 от ДОПК публично вземане към вече образувано изпълнително дело има правно действие идентично на образуване на изпълнително дело за принудителното им събиране.

Вземанията по влезли в сила наказателни постановления (съответно фишове за налагане на глоби и електронни фишове за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система), представляват публични вземания, съгласно чл. 162, ал. 2, т. 7 от ДОПК. Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В чл. 172, ал. 2 от ДОПК е предвидено, че давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като от прекъсването на давността започва да тече нова давност (чл. 172, ал. 3 от ДОПК). По отношение на вземанията по влезли в сила наказателни постановления (съответно фишове за налагане на глоби и електронни фишове за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система) обаче е налице специална правна уредба, регламентираща давността за изпълнение на наложените административни наказания, включително погасителния давностен срок и началния момент, от който този срок започва да тече - чл. 82 от ЗАНН. Съгласно разпоредбата на чл. 82, ал. 1, б. "а" от ЗАНН административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба. В ал. 2 на чл. 82 от ЗАНН е предвидено, че давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Според чл. 82, ал. 3 от ЗАНН независимо от спирането или прекъсването на давността, административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1, като съгласно ал. 4 на чл. 82 от ЗАНН разпоредбата на ал. 3 не се прилага по отношение на глобата, когато за събирането ѝ в срока по ал. 1 е образувано изпълнително производство.

В настоящият случай от представените по делото доказателства не може да се установи, годно изпълнителното основание, доколкото не е ясно кога влязъл в сила издаденият ЕФ /не се приложени от страна на ответника доказателства в тази насока/ за да се прецени началния момент, от който, при прилагането на специалната нормативна регламентация по чл. 82, ал. 1, б. "а", във връзка с ал. 2 от ЗАНН, респективно по чл. 82, ал. 1, т. 5, във връзка с ал. 2 от НК, тече давностния срок. В разпореждането от 22.12.2025 г. на публичният изпълнител е посочено, че ЕФ К5902381/19.05.2022 г. е влязъл в сила на 04.04.2024 г., но липсват данни по делото от къде черпи тази информация. Наред с това в решението на решаващият орган е посочена друга дата на влизане в сила на ЕФ, а именно, че е влязъл в сила на 06.03.2024 г., като е прието, че вземането е изискуемо от 04.04.2025 г. и давностният срок е започнал да тече на 01.01.2025 г. Посочените разминавания в оспорените актове и липсата на ангажирани от страна на ответника доказателства относно точната дата на влизане в сила на ЕФ, не могат да доведат до извод за наличие на влязло в сила изпълнително основание, а оттам и невъзможността за правилно изследване на института на давността.

С оглед на гореизложеното, Решение № ПИ-7 от 12.01.2026 г. на директора на ТД на НАП – С. следва да бъде отменено.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски притежава жалбоподателят, но предвид липсата на искане в тази насока, съдът намира, че не следва да присъжда разноски по делото.

По изложените съображения, Административен съд – София град, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. К. Б., ЕГН [ЕГН] адрес: [населено място], [улица], решение № ПИ-7 от 12.01.2026 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № С250022-137-0006268/22.12.2025 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП - С., в частта, с която е прието, че дължимата глоба по Електронен фиш № К5902381/19.05.2022 г. е в размер на 800,00 лв.

ОТМЕНЯ по жалба на С. К. Б., ЕГН [ЕГН] Разпореждане № С250022-137-0006268/22.12.2025 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП - С., в частта, с която е прието, че дължимата глоба по Електронен фиш № К5902381/19.05.2022 г. е в размер на 800,00 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪД

ИЯ: